

Lenošivá sice, ale... a to navzdory počasí, moc příjemná procházka.

Tu minulou neděli taky nebylo nic moc počasí a tak jsme si řekli, že to prostě hodíme jen tak, to dnešní venčení. Prostě půjdem do polí a zajdeme si do Sobína. No, bylo to sice "jen tak", ale jen tak pohodově, to především. A to se s Taliprčkou značně cení. Zase jsme se v úvodu rozdělili, páč páník s Tali šli kupovat jízdenku a vybrat prachy z baňkomatu. Abychom se v tom Sobíně měli za co najíst. A my si s Rumajzlíčkem vyrazili pro ten začátek spolu pěkně.

Hned u baráku jsme se museli krapítek zabrzdit, protože do dráhy našeho "letu" nám vstoupil Thajský ridgeback v majetku ruských přistěhovalců, kterýžto ohrožuje všechno ve svém okolí. Vzhledem k tomu, že jest voděn na flexině a majitel si celou dobu telefonuje, tak jsem radši obezřetná. Věděl o nás hned, ten hajzlík stříbrnej. Stejně jako já o něm, i když nás dělila značná vzdálenost. A celou dobu si nás monitoroval, a naopak já jeho. No, do polí nemířil, takže jakmile se odsunul do kšá, vyrazili jsme s Rumouškem vpřed. Jasně, šup do stojanu na kola, tam to prolézt sem a tam a tadááá šupajdíme do těch polí konečně. Jeden bažant za klášterem nás moc nezdržel, a už jsme byli tam. Kupodivu mi nepřistála u nosu žádost o balonek! To jsem teda koukala.

Zanořili jsme se do stařiny a postupně se jí probíjávali k haldám, kde jsme měli sraz s Talitým. Sotva jsme tam došli, tak přepadení. Z dálky se k nám řítila stafordka Daisy. Magor bláznivej. Rumouš jí zpravidla vykáže do patřičnejch mezí, aby se chovala. Tak se chová-asi pět vteřin a pak se zas rozvášní ☹. Tentokrát nějak držela lajnu, takže jí Rumíček blahosklonně nechal, ať si tajrdlíkuje a vyznává mu čest a slávu. ☹ Byla nadšená. Tak moc nadšená, že za námi ještě dvakrát utekla. Asi aby si tuhle výjimečnost náležitě užila ☹. Sotva nás opustila, tak další přepadení! Tentokrát flekatý a veeelmi radostný, že nás vidí. Taliprčka! A lítala mezi mnou a Rumíčkem. To jsem teda taky koukala, páč zpravidla takhle v terénu letmo uvítá mě a pak šup už by si šla po svém čmuchání a bádání. Ale že by to vítání takhle rozehrála, to není zvykem.

Stejně tak mě udivila skutečnost, že poté, co jsem jí nechala volno, ať si jde bádát, tak bádala v naší těsný blízkosti s tím, že i sem tam zvedla hlavu, aby zjistila, kde jsme. Ehe?? Nu, tak když to máme dneska takhle rozehraný, tak něco zkusíme, rozhodla jsem se. A na hraně nízkýho valu udupala plácek a posolila ho oříškama. Rumíčka jsem předala Brtníkovi a

krásně a hladce jsem Tali přivolala. Od svého rozčmucharaného se nadšeně rozběhla za mnou a zastavila ji jen hráz z trní a ostružiní, která jí stála v přímý cestě. Pro tentokrát se rozhodla, že je za dámičku a neprorazila ho přímo, jak je jejím zvykem, ale hledala kudy tudy do Bavorova. Když se jí to povedlo, moc jsem jí pochválila. Řekla jsem jí, že půjde čmucharat a pracovat, dovedla ji na místo a s pokynem "Čmucej" ji vyzvala, ať si to tam prohlédá. Nadšeně tak učinila. Pa-rá-da, fakt paráda. Přimět ji v těchhle prostorech k nějaký jiný činnosti, bylo dřív rozhodně nemožný, teď poslední dobou už trochu jo, ale nebylo to nikdy s velkou ochotou. Bylo jasně vidět, jak ji to zdržuje od jejích vlastních zájmů. Teď poprvé to bylo opravdu s nadšením. Když dosbírala, šli jsme spolu za Rumíčkotým na haldu. Tali tentokrát hezky reagovala na výzvy kam má běhat a lítali si tam spolu s Rumíčkem, jako paka. Zvlášť, když do hry vstoupily pak balonky. Jsem ráda, že se jí občas podaří k týhle hře přivést, že jí to začlo bavit a neutíká z toho někam si šmejdit, jako dřív. Nevydrží tak dlouho jako Rumíček, pak ji vždycky křovíčko zavolá, ale lepší se.

Když jsme potom šli po mostě přes dálnici, prosvištěli jsme si na něm pěkně chůzi u nohy a za mostem pak bylo velkovoľno. A to vlastně pak už bylo skorem celou dobu, protože Tali prostě byla moc fajn. Maximálně jsme ji stáhli, když byla někde daleko, ale jinak pohodička. Když byla moc rozjuchaná, vytáhla jsem z batůžku platidlo veelmi vysoký hodnoty. Skoro novej obří žužlopichlobalonek. Oujéééééééééééé! To bylo radosti. Balonek ji poměrně dobře držel v naší blízkosti, páč si ho furt vláčela v hubě. Běhala max. na kraji pole ve škarpě, kde počítala za běhu myše. A nebo si dělala vítězný kolečka z radosti, co že to má za krásu. Bylo to fajn, jen tak jít. Prostě jít.

U rybníčka se šli oba nalemtat vody a já si umýt ruce, protože jsem od nich byla jako to prase. Za ním se otevírá po obou stranách cesty pole s řepkou a já chtěla po Brtníkovi, ať ji nechá být, chtěla jsem vidět, jak se bude Tali chovat. A chovala se..... no jako normální pes, helejte. □ Neb si jen tak pobíhala poblíž a nevyhledávala nějaký lotroviny. Radost mi udělala. A já jí potom taky, když jsem ji připískla. Když totiž doběhla poslala jsem ji obratem na druhou stranu. Má to svůj důvod, protože na tý levý je pole rozdělený železnicí, kdežto tady napravo je ten lán obří a silnice je opravdu hodně, hodně daleko a nemusíte tak toho psa korigovat.

Jak jsme se blížili k železničnímu přejezdu, všimla jsem si, že jde proti nám stafordka Daisy. Využila jsem jí jako výukovou pomůcku a dali jsme si ve třech chůzi u nohy v přítomnosti

cizího psa. Brtník měl volno ☐ , u nohy mi pochodovali Rumoušek a Taliprtka. A byli oba moc šikovní. Na chvíli dostali taky volno a pak jsme si je jednotlivě vzali k noze, abychom přešli spořádaně ten železniční přejezd. Rumíček šel s Brtníkem a ledva přešli a byl propuštěn, otočil to a rval to za námi. Brtník houknul, ať se vrátí a..... nestalo se ničehož. Noooo, to nejni dobře, to nejni dobře. Chápu, že chtěl za náma, ale jaksi poslouchat se musí, když nic jinýho, ta z bezpečnostních důvodů. Takže si od Brtníka vyslechnul zcela odůvodněně svoje a stal se na chvíli zmoklou slepičkou ☐ ☐ . Aby v tom nezůstal sám, ucpala si uši pro změnu Taliprtka, takže jsme vlastně měli s sebou následně hejno zmoklejch slepic ☐ ☐ ☐

Ale ne na dlouho, to ne. O kus dál, na začátku dalšího řepkovýho pole jsme je nechali být, ať si dělají ohaře. A bylo fajn koukat se na to, že Tali dělá moc hodnýho ohaře. Nepotřebovala lítat někde v dálavách, pobíhala si opodál a šťastně si čmouchala. A já byla tiše šťastná s ní. Tenhle úsek, ten byl totiž roky hodně problematickej. Opravdu hodně. Takže teď si do plnejch užívám, že můžu jen jít a příípadně korigovat vzdálenost. Velmi příjemná změna. V jeden moment jsem Tali připískla ve chvíli, kdy evidentně cosi načuchla. K mojí velké radosti to okamžitě otočila a letěla za mnou. Jak se otočila a odpíchla se směrem ke mně, tak..... se tak jako trochu rozdvojila ☐ . Páč od paty jí odpálil na druhou stranu zajíc ☐ . Nevím, zda věděla už přímo, že tam je a nebo ho zatím jen tušila, ale i tak mi to udělalo radost. Je fajn, vystačit si s písťalkou, tak jak jsem zvyklá.

Došli jsme k rybníčku u hospůdky, kde se ohaříci zase napili a šli jsme si dát oběd. Obsluhovala nás tentokrát úplně nová paní servírka, ale jak je tady zvykem - jsou tu fšící psomilný. Takže i ona k velké radosti ohaříků přišla s hrstí piškútů. Držte pak nějakou tu disciplínu, že jo ☐ . Ale byli pak hodní, takže ani já jsem je neošidila a o to jatro se s nima rozdělila, páč nejsem škrt (jako někdo, nebudeme Brtníka taktně jmenovat, že jo ☐) . No namastili jsme si pupky a úplně přesně stihli ten autobus, který nás hodil skorem domů. Tooo je příjemný venčeníčko, to si nechám líbit. Hodní psi, dobrej voběd a odvoz skorem až na gauč ☐ ☐